

De Doler en de Dood

De Doler en de Dood

Daniël Majoor

Schrijver: DWGJ Majoor

Coverontwerp: Daniël Majoor

Cover Foto: VJM Laan

ISBN: 9789464923117

© DWGJ Majoor / Alio Forte Music Productions & Books,
Haarlem 2023

Noot van de schrijver:

Iedere gelijkenis met personen, namen en gebeurtenissen is soms bewust en soms toeval. Het is aan de lezer om deze gelijkenissen te beoordelen echter, hier kunnen geen rechten aan worden ontleend.

Dit boek is ooit eerder als pilot uitgegeven onder de naam 'Abraham de Jood'. Het boek is nu herschreven, voorzien van een nieuwe context en meer diepgang.

D.M.

Proloog

Gert 'de Havik' de Groot, zat rustig achter zijn laptop in de woonkamer en las het laatste nieuws op 'Nu.nl'. Het was eind mei en broeierig warm voor de tijd van het jaar. Door de open tuindeuren rook Gert de planten en bloemen in hun smalle, maar knusse tuin, die geweldig gedijden met het warme en vochtige weer van de afgelopen dagen. Hij hield van die specifieke geur en het deed hem altijd denken aan de ochtenden die hij in de tropen had doorgebracht gedurende hun verre reizen.

Bij uitzondering had Gert een dag vrij genomen, in verband met het bezoek van de loodgieter en het inspecteren van een lekkende standpijp in de hal van hun pas aangekochte woning. Het water liep langs de pijp vanuit het plafond de kruipruimte in en het feit dat het om afvoerwater ging maakte dat er snel ingegrepen moest worden. Margriet, Gert z'n vriendin had een belangrijke bijeenkomst waar zij onmisbaar was, dus de keus was in deze snel gemaakt. De afgelopen week was in ieder geval niet heel spannend geweest. Op een paar kleine zaken en de dagelijkse kost na, was het niet heel druk aan 'Bureau Haarlem – Centrum'.

Gert moest dan ook een beetje wennen aan het feit dat hij de afgelopen weken eens een keer een beetje op tijd thuis was en niet hele nachten hoefde door te halen. Als inspecteur was hij altijd als eerste binnen en ging als laatste weer weg. Zijn stiptheid, analytisch vermogen en zijn neiging om als een roofvogel boven zijn spreekwoordelijke prooi te blijven cirkelen voor hij tot actie over ging, had hem de bijnaam 'de Havik' opgeleverd. Dat zijn enigszins kromme en forse neus hier ook een overduidelijk rol speelde, was nooit rechtstreeks tegen hem gezegd, maar hij wist natuurlijk wel wat zijn

mensen over hem dachten of zeiden en kon hier schamper over lachen. Als jongen had hij tijdens een vechtsport demonstratie in Barneveld zijn neus gebroken. Zijn teamgenoot, met de exotische naam Ricardo Batu Bacan, maakte tijdens de demonstratie een onverwachte beweging, waardoor Gert vol met zijn neus tegen het hoofd van zijn teamgenoot aan klapte. Wars van ziekenhuizen en dokters had Gert, terug in de kleedkamer, zijn neus zelf rechtgezet waarna hij op een bank was gaan liggen en bijna in katzwijn viel van de pijn. Het resultaat was een flinke knobbel op de brug van zijn neus en een belerende preek van een KNO-arts die hij later eens bezocht voor een andere klacht.

Een koelte naar waaide naar binnen en deed de papieren op tafel opwaaien. Een een blik naar buiten zei hem genoeg. Gert zag leigrijze wolken met groene zwemen en witte flarden aan de horizon en het werd langzaam steeds donkerder; onweer en regen op komst! Vaak was het zo dat er bij weersveranderingen ook iets met mensen gebeurde; ze werden drukker, impulsiever en soms ook agressiever. Gert had dit al meermalen meegemaakt en hoewel hij op zich een nuchter mens was, had hij veel respect voor wat hij, 'de diepere dingen des levens' noemde. Zijn grote interesse voor, met name, de mysterieuze Indonesische cultuur en mystieke zaken in het algemeen, hadden hem al eens voor een aantal kwesties gezet waar niet meteen een verklaring voor te geven was en die hij soms ook gewoon moest accepteren als 'onverklaarbaar'. Als politiemans was hij natuurlijk genooddaakt om naar de feiten te kijken en subjectiviteit naast zich neer te leggen. Maar ook Gert had een diep geloof en vertrouwen in de "intuïtie" van de doorgewinterde agent en menig zaak was, na het verbinden aan de nuchtere feiten en bewijsstukken, hierdoor opgehelderd.

In de verte klonk een diep gerommel, vergezeld van korte bliksemflitsen in de wolken en de wind leek in vlagen behoorlijk toe te nemen. Plotseling sloeg de deur van de woonkamer met een keiharde klap dicht en Gert haastte zich om de tuindeuren en de ramen aan de voorzijde te sluiten om de tocht buiten te houden en hij voelde de eerste lichte regendruppels op zijn armen.

Bezorgd keek de Havik of er geen schade in het ouderwetse ribbeltjesglas van de kamerdeur was ontstaan en toen deze ongedeerd bleek besloot hij de lichten in de kamer aan te doen. Het was inmiddels zo donker geworden, dat het wel avond leek en felle bliksemflitsen schoten door de zwartbewolkte hemel. De lichte regen was nu veranderd in een enorme stortbui en de regendruppels waren zo groot dat zij als luchtbellen uiteen spatten op de tuintegels en hij kon ruiken hoe de koude regen op de warme tegels die specifieke geur veroorzaakten waar hij zo van hield. Plotseling ging zijn diensttelefoon en de Havik wist wat er ging komen.

‘Met de Groot!’ Een bekende stem klonk aan de andere kant van de lijn:

‘Gert, met van der Woude!’ De nasale stem van de commissaris was onmiskenbaar. Het was de enige stem die de Havik een knoop in zijn maag kon bezorgen.

‘De Groot, ik weet dat het je vrije dag is, maar kom nu meteen deze kant op, we hebben een zaak voor je!’

Het was omstreeks half acht in de avond en de temperatuur was nog broeieriger vergeleken met de afgelopen dagen. Mevrouw Maria Spieghele was sinds een half jaar weduwe en een van de weinige dingen die in haar leven waren overgebleven waren haar hondje en de wekelijkse bijeenkomsten van de vrouwenvrijmetselarij. Als niet geheel onbemiddeld, had zij flink wat vriendinnen vergaard in deze gemeenschap. Vrouwen die tot dezelfde klasse behoorden en, ondanks dat zij niet tot de grootverdieners behoorden, toch een soort elitaire uitstraling hadden die menig mens al snel de haren ter berge deden rijzen. Vaak vrouwen van huisartsen of tandartsen, waarvan de mannen niet tot de rijkere behoorde, maar voldoende geld hadden om een luxeleven voor hun vrouwen te realiseren. Meestal gekleed in foute geruite broekrokken, parelkettingen en zachtleren loafers en allemaal uitgerust met hetzelfde korte kapsel.

Maria Spieghele was hierin geen uitzondering en het feit dat haar man een hoge ambtenaar bij Justitie was geweest, stak zij dan ook niet onder stoelen of banken. Maria organiseerde vrijwel wekelijks een thee uurtje voor haar vriendinnen, maar thee was er in de regel niet te vinden. Witte wijn, sherry en zoete likeurtjes vloeiden echter rijkelijk, alsmede de sappige verhalen over de echtgenoten, minnaars en onverwachte uitpattingen. Maria vond dit soort bijeenkomsten heerlijk. Het was fijn om gewaardeerd te worden en even de eenzaamheid van het grote lege huis achter haar te laten. Maria had geen kinderen en daarom behandelde zij haar hondje als een soort kind, dat zij volpropte met bonbons en alles wat slecht is voor een hond.

Vandaag echter, was zij geheel vrij van verplichtingen en het moment was daar om haar avondronde met haar hondje te

lopen. Het hondje, 'Lodewijk' genaamd, was een langharige teckel die echt te veel hapjes van haar bazin kreeg. Haar overleden echtgenoot vond Lodewijk geen hond, maar sprak gekscherend over hem als 'gestoffeerde loempia', tot ergernis van Maria die Lodewijk toch echt als haar aangenomen kindje zag. Dit lag ook gevoelig omdat het paar, om medische redenen, kinderloos was gebleven. Hier werd echter nooit over gesproken en ook haar vriendinnen waren spaarzaam met verhalen over hun kinderen en kleinkinderen waar Maria bij was.

Het huis waar Maria woonde was gelegen aan het Spaarne en van daar liep zij meestal haar ronde langs een deel van de Koudenhorn naar het Donkere Spaarne, dan recht naar de Bakenessergracht die zij een stuk volgde, vervolgens rechts de Kokstraat in, om weer uit te komen op de Koudenhorn. Maria keek naar de lucht en besloot een beetje voort te maken, want de donkere grijze wolken die in de verte aan kwamen drijven voorspelden niet veel goeds en zij voelde een kilte die haar deed rillen door haar Versace pullover.

Zoals iedere lente en zomer was het gezellig druk op straat. Maria groette een dame op een woonboot aan het Donkere Spaarne die zij kende van de vrijmetselarij. Omdat deze dame nogal lang van stof was, bleef Maria niet staan voor een praatje, maar beende rustig door richting de Bakenessergracht, tot zij in een hoek van de gracht iets donkers in het water zag liggen. Tussen wat lege plastic jerrycans en zakken lag een groot zwart voorwerp. Nu was het zo dat er van alles in de Haarlemse grachten werd gegooid, maar de omvang, het uiterlijk van de verschijning en het feit dat haar overleden man regelmatig vertelde over toeristen die nog wel eens dronken in de grachten eindigde, was voldoende om haar alertheid te verdubbelen. In het

water leek een persoon te liggen met lang donker haar en een soort zwart, harig, gewaad.

Maria zag dat het duidelijk niet om iemand uit de buurt ging, maar gezien zijn kleding nou ook niet bepaald een toerist.

Een groep eenden vloog op en maakte dat het water rond de persoon in beweging kwam. Bijna onnatuurlijk draaide het lichaam zich om en Maria keek recht in het gezicht van wat duidelijk een man was. Door de zwarte baard heen zag zij dat hij voor een dode nog een behoorlijk vitaal gezicht had. Maria tuurde nieuwsgierig maar ook met kloppend hart naar het gezicht van de man om te zien of zij iets herkenbaars zag. Een ingehouden kreet van afgrijzen ontsnapte plotseling uit haar samengeknepen keel.

De ogen van de man leken van kleur te veranderen en van donker zwart werden zij ineens helder groen en straalde in hun kassen. Zij kon het duidelijk zien in de schaduwen van de kade. Maria knipperde met haar ogen om te zien of zij zich misschien vergiste, maar dit bleek niet het geval. In haar hoofd voelde zij plotseling een enorme druk als van een opkomende hoofdpijn en een stem sprak in haar hoofd in een taal die zij niet begreep. In paniek sloeg zij haar handen op haar hoofd en oren en zette het op een gillen. Enkele voorbijgangers rende op een drafje naar haar toe en een van hen pakte haar bij de schouders.

‘Gaat het wel met u?’, zei een jonge man, duidelijk een ‘hipster’ met een strak gesneden baardje, opgekrulde snor en knotje in zijn haar. ‘Ik ben arts in opleiding, kan ik u helpen?’ Maria trilde over haar hele lichaam en wees naar het water beneden haar.

‘Zijn ogen, zijn ogen...’, kon zij alleen maar zachtjes uitbrengen. De jongeman keek in het water en begreep wat Maria had gevonden. Het lijk lag met het gezicht weer omgekeerd onder water. De jongen viste zijn mobiele